

minister om, er dette: Paa hvilket Tidspunkt blev det den højtærede Statsminister klart, at Ordningen af 9. Juli, som han den Gang betragtede som endelig, maatte formodes alligevel ikke at kunne blive endelig, men kun foreløbig? Thi hvis det først blev den højtærede Minister klart i September ved de sidste Forhandlinger, umiddelbart før Rigsdagen blev kaldt ind, vilde Forholdet være dette, at medens den højtærede Minister siger om denne Ordning, der altsaa viste sig kun at være foreløbig, at den har haft den Fordel, „at der dog i de to Maaneder, som er hengaaet siden 9. Juli, har været Lejlighed til at sætte sig nærmere ind i Landmandsbankens Forhold, Lejlighed til Drøftelse paa de Steder, der kan have Betydning her“ — jeg formoder, at Finansministeriet maa henregnes til de Steder, der kan have Betydning og har faaet Betydning her —, „i Nationalbanken, Østasiatisk Kompagni og paa andre Steder, saaledes at man ikke gik nær saa uforberedt til den Katastrofe, der nu er indtraadt, som man vilde have været det den Gang“ —, saa erkender den højtærede Minister samtidig, at han selv ikke har benyttet Tiden til Drøftelse, Undersøgelse og Forberedelse.

Paa de andre Steder af Betydning har man haft Uger til at forberede sig, og der er man blevet forberedt, der har man været forberedt paa, at Katastrofen vilde indtræde, men Finansministeren har ikke forberedt sig. Hvis Forholdet altsaa er det, at Finansministeriet, det Sted, hvor det har mindst lige saa stor Betydning, i alt Fald for Rigsdagen, at man forberedte, drøftede og undersøgte Landmandsbankens Forhold, at Finansministeren først umiddelbart før Rigsdagens Indkaldelse i September er blevet klar over, at nu kunde 9. Juli-Ordningen ikke holde, saa staar dette i den grelleste Modsætning til, hvad man maa formode for de øvrige betydende Faktors Vedkommende. Hvis Forholdet derimod er det, at den højtærede Statsminister længere Tid i Forvejen, Uger før Rigsdagens Indkaldelse i September, har været klar over, at Ordningen ikke kunde holde, saa ligger der igen en Utilbørlighed, tilsvarende den i Juli, deri, at den højtærede Statsminister, saa vidt mig bekendt, hverken har underrettet sine Kolleger eller Partiformændene om, at han ikke troede, at Ordningen af 9. Juli kunde blive endelig, men kun foreløbig.

Statsministeren (N. Neergaard): Naar det ærede Medlem Hr. Holstein spurgte

mig, paa hvilket Tidspunkt jeg blev klar over, at Ordningen ikke kunde holde, kan jeg besvare det ganske kort. Det blev jeg klar over, umiddelbart før Rigsdagen fik noget at vide derom, da Meddelelsen kom om, at Landmandsbanken selv mente at maatte give op. Men Betingelsen for, at Ordningen kunde holde, var, at der blev skabt Ro, og denne Ro var jo ikke til Stede. Hvor længe Uroen vilde vare, om den vilde vare saa længe og tage et saadant Omfang, at Ordningen ikke kunde holde, var umuligt at sige; men det var klart, at den Uro, der var, opfordrede til Overvejelser om, hvad der kunde være rigtigt at gøre, saafremt det viste sig, at Ordningen ikke kunde holde.

Formanden: Det ærede Medlem Hr. Holstein har Ordet for en kort Bemærkning.

Holstein: Ja, saa konstaterer jeg, at til Trods for den Uro, som i Juli var til Stede, som i stærkere og stærkere Grad lagde sig for Dagen, og som den højtærede Statsminister siger opfordrede til at tage under Overvejelse, om Ordningen virkelig kunde holde, saa har Statsministeren alligevel ikke, før umiddelbart forinden vi blev indkaldt og fik Pistolen for Brystet med 12 Timers Varsel, taget dette Spørgsmaal op til Overvejelse med Partiformændene eller med sine Kolleger i Ministeriet, medens sandsynligvis baade Bankdirektører og Aktieselskabsledere har haft det til Drøftelse og Overvejelse, da de saa af Aktiernes Fald, at Ordningen antagelig ikke kunde holde. Men saa er den højtærede Minister skyldig i en saa utrolig Mangel paa Agtpaagivenhed, at jeg ikke forstaar, at man fra konservativ Side overhovedet kan give et Votum, som indeholder blot en Antydning af Tillid til den højtærede Statsminister.

Statsministeren (N. Neergaard): Jeg forstaar aldeles ikke Logikken i det ærede Medlem Hr. Holsteins Udtalelser, ikke i mindste Maade. I de Overvejelser, der blev ført om, hvad der muligt kunde ske i det Tilfælde, at Ordningen ikke vilde holde, har ogsaa flere af mine Kolleger deltaget. At man skulde drage Rigsdagen derind i paa et Tidspunkt, hvor det ikke var givet, at den ikke kunde holde, og hvor der endnu var Haab om, at den kunde holde, vil dog vel ingen forlange.